

Præster Ordet; men Doktoren hørte ikke paa dem, saae dem ikke engang. Hans Øjne var uafbrudt fæstet paa Broderen, som havde taget Plads paa forreste Stolerække mellem nogle Herrer og Damer, der alle modtog ham med hjertelige Haandtryk. Han saae ham smile mildt til disse fremmede Mennesker, saae ham igen med dette næsten forklarede Udtryk, der engang havde været hans egen Glæde.

»Varulv! . . . Varulv, Johannes!« tilraabte han ham i Tankerne.

Mellem dem, som havde hilst paa ham, lagde han Mærke til en yngre, høj og smuk Dame med fornem Holdning. Der havde været noget i den Maade, hvorpaa de to vekslede Haandtryk, der fik ham til at tænke paa, hvad der rygtevis var kommen ham for Øre, at Johannes stod i Begreb med at forlove sig igen. Det gik nu op for ham, at han kendte Damen fra sine Kandidatdage her i København. Hun hed Frøken Mohn og havde været Pleje-Elev paa et af Hospitalerne. Saa vidt han erindrede var hun af meget rig Familie; og han spurgte sig selv, om Johannes maaske ogsaa i Forholdet til Penge havde mistet sin Uskyldighed. Det undrede ham blot at se, at han endnu bar Rosalies Forlovelsesring.

Pastor Stensballe sluttede Mødet med et manende Opraab. Evangeliets Sejrsang over Verden maatte ikke mere standse, sagde han og bad indtrængende